

Αγαπητά αδέρφια!

Εύχομαι όλοι να είστε καλά. Είστε πάντα στην καρδιά και στις σκέψεις μας. Ελπίζουμε ο Κύριος να μας αξιώσει σύντομα και πάλι να σας δούμε από κοντά.

Στις δύσκολες μέρες που ζούμε, όλοι μας κυριολεκτικά “βομβαρδιζόμαστε” από νέα και κάθε λογής απόψεις. Ο πόλεμος στην Ουκρανία και η ανείπωτη ανθρώπινη τραγωδία, πλέον και μέσα στην ίδια την Ευρώπη, μας αγγίζει όλους. Πέραν από τις όποιες σωστές ή λανθασμένες πολιτικές εκτιμήσεις – άλλωστε ποιος μπορεί να διεκδικήσει το αλάθητο της γνώσης και της κατανόησης – ο πόνος και η συμφορά του πολέμου δεν μας αφήνουν και δεν πρέπει να μας αφήσουν αδιάφορους.

Βέβαια, η ανθρώπινη αμαρτωλή φύση δείχνει με κάθε τρόπο τη χειρίστη πλευρά της και σε άλλα μέρη του πλανήτη μας, όπου οι συνάνθρωποί μας υποφέρουν από τα δεινά του πολέμου. Συγχωρέστε με ωστόσο για την ιδιαίτερη ευαισθησία μου για την Ουκρανία, χώρα που με φιλοξένησε για επτά έτη και οποία έγινε πνευματική μου πατρίδα, όπου γνώρισα τον Κύριο και τράφηκα πνευματικά στα πρώτα βήματα της πίστης. Ιδιαίτεροι είναι οι δεσμοί μου με το Κίεβο, όπου συνάντησα τον Κύριο, αλλά και με την Οδησό, την ιδιαίτερη αγάπη μου. Γι’ αυτό αποφάσισα να σας γράψω λίγα λόγια και να ζητήσω τις προσευχές σας.

Η Ευρώπη είχε να ζήσει αυτού του μεγέθους πολεμικής σύρραξης και προσφυγιάς από την εποχή του Β’ Παγκοσμίου Πολέμου. Ακόμη και η τραγωδία της αδερφικής μας Κύπρου το 1974 ή των Αρμενίων στο Ναγκόρνο-Καραμπάχ πριν από δύο χρόνια, δεν μπορούν να συγκριθούν με την έκταση και τη σοβαρότητα των όσων διαδραματίζονται σήμερα στη Ουκρανία. Τα νέα είναι άσχημα. Πόλεις ισοπεδώνονται, απλοί πολίτες δολοφονούνται και ο κίνδυνος ανεξέλεγκτης κλιμάκωσης ή πυρηνικού ατυχήματος πλανάται πάνω από την ήπειρό μας. Επιπλέον, οι κοινωνικές και οικονομικές επιπτώσεις πλήττουν τους λαούς, όχι μόνον τους άμεσα εμπλεκόμενους. Εάν δεν επικρατήσει η λογική – ποια άλλωστε – και δεν υπάρξει κατάπαυση του πυρός, που όλοι ευχόμαστε, οι επιπτώσεις αυτού του πολέμου θα γίνονται με την ημέρα όλο και πιο αισθητές και σοβαρές.

Η Ουκρανία, όμως, δεν είναι χώρα μόνο γεωστρατηγικής και οικονομικής σημασίας. Πλούσια σε γεωφυσικούς πόρους και μέταλλα, υπήρξε ανέκαθεν ο σιτοβολώνας της Ευρώπης. Πολλοί την διεκδίκησαν και ακόμη περισσότεροι έχυσαν το αίμα των κατοίκων της για χάριν της απληστίας και των ηγεμονικών επιδιώξεών τους. Παράλληλα, όμως, η Ουκρανία έχει ιδιαίτερη πνευματική σημασία για τη Βασιλεία του Κυρίου, καθώς υπήρξε ανέκαθεν η πύλη του ευαγγελίου για την ανατολική Ευρώπη, αλλά και για περιοχές πέραν των Ουραλίων και ακόμη μακρύτερα.

Ο εκχριστιανισμός των Σλάβων της Ανατολής ξεκίνησε στο Κίεβο, πρωτεύουσα του τότε βασιλείου των Ρως. Ορόσημο θεωρείται το έτος 988 μ.Χ. οπότε βαπτίστηκε ο ηγεμόνας Βλαδίμηρος, αν και τα κίνητρα που τον οδήγησαν στην πίστη του Χριστού, όπως και ο μετέπειτα μαζικός εξαναγκασμός του πληθυσμού σε αποδοχή της χριστιανικής πίστης, εγείρουν εύλογα ερωτήματα ως προς την πραγματική μεταστροφή των Ρως στον Κύριο. Σταδιακά, όμως, ξεκινώντας από το Κίεβο, οι Σλάβοι της Ανατολής, μεταξύ οποίων και οι Ρώσοι ασπάστηκαν το χριστιανισμό.

Έκτοτε, η Ουκρανία υπήρξε πύλη για τη διάδοση του ευαγγελίου. Ίσως το όνομα της χώρας το οποίο ερμηνεύεται ως η “χώρα στην άκρη ή το σύνορο”, στα σύνορα ίσως της Ευρασίας με την υπόλοιπη Ευρώπη, να έπαιξε το ρόλο του. Ακόμη και την εποχή του κομμουνιστικού καθεστώτος, στην Ουκρανία υπήρξαν φάροι που φώτιζαν με το φως του ευαγγελίου όλη την τότε Σοβιετική Ένωση. Γνώρισα προσωπικά εργάτες της υπό κομμουνιστικού καθεστώτος, εκκλησίας, η οποία παρέμεινε ζωντανή παρά τους σκληρούς διωγμούς σε βάρος της.

Στα τέλη της δεκαετίας του ‘80 στην Ουκρανία ξεκίνησε αναζωπύρωση που κράτησε μέχρι και τα μέσα της δεκαετίας του ‘90. Είμαι προσωπικός μάρτυρας, καθώς και καρπός αυτής της αναζωπύρωσης. Παρά τις απαγορεύσεις και τους περιορισμούς που επέβαλε το κομμουνιστικό καθεστώς, οι λιγοστές σε λειτουργία εκκλησίες, βαπτιστών και πεντηκοστιανών, γέμιζαν ασφυκτικά από ανθρώπους που διψούσαν για την αλήθεια και ζητούσαν τη σωτηρία που προσφέρει απλόχερα ο Κύριος. Και τούτο κάτω από εξαιρετικά αντίξοες συνθήκες.

Οι εκκλησίες άρχισαν να αυξάνονται με γοργούς ρυθμούς και όταν διαλύθηκε η Σοβιετική Ένωση, στην Ουκρανία υπήρχαν πολυάριθμες, ζωντανές και δραστήριες εκκλησίες. Σιγά σιγά, παρά τις όποιες γνωστές αντιθέσεις, καλλιεργήθηκε πνεύμα συνεργασίας μεταξύ των χριστιανών όλων των ομολογιών που συνευρίσκονται σε τακτικές συμπροσευχές και δραστηριότητες. Χριστιανοί των ευαγγελικών εκκλησιών κάνουν αισθητή την παρουσία τους μέσα στην κοινωνία και στο κράτος. Βέβαια, η εμπλοκή της Ορθοδόξου εκκλησίας με τα γρανάζια της πολιτικής, αλλά και η μακρόχρονη αντιπαλότητα με τους Ουνίτες της δυτικής Ουκρανίας, έριξαν σκιά στην εκκλησιαστική ιστορία της χώρας. Η γνησιότητα, όμως, και η απλότητα της πίστης πολλών χριστιανών δεν μπορεί να αμφισβητηθεί σε όποιο δόγμα και να ανήκουν.

Και το κυριότερο, η Ουκρανία έγινε κέντρο ιεραποστολικής δραστηριότητας και αποστολής. Δεκάδες πιστοί, ορισμένοι μεταξύ εκείνων με τους οποίους μεγάλωσα μαζί πνευματικά, έγιναν ιεραπόστολοι και ίδρυσαν εκκλησίες σε όλη τη Ρωσία, μέχρι και την Άπω Ανατολή, τον Καύκασο και τη Κεντρική Ασία, ακόμη και στην Μογγολία και Κίνα. Αδελφικός μου φίλος είναι ποιμένας σήμερα εκκλησίας στη μακρινή, ρωσική Άπω Ανατολή και δραστηριοποιείται στην Ιαπωνία. Άλλοι ποιμούν πνευματικά εκκλησίες Ουκρανών και Ρώσων της διασποράς, υπηρετώντας ψυχές που μετανάστευσαν σε Ευρώπη και Αμερική μετά το 1991. Δοξασμένο το όνομα του Κυρίου στον Οποίον ανήκει όλη η λατρεία και τιμή.

Αυτή λοιπόν η ζωντανή εκκλησία βρίσκεται σήμερα στη δύνη του πολέμου. Οι πληροφορίες που φτάνουν είναι τραγικές. Πολλοί έστειλαν τις οικογένειές τους, γυναίκες, παιδιά, ηλικιωμένους γονείς σε γειτονικές χώρες για ασφάλεια. Άλλοι παρέμειναν στις πόλεις τους με τις οικογένειές τους βοηθώντας ανθρώπους σε ανάγκη. Ήδη έφτασαν πληροφορίες και για τους πρώτους νεκρούς. Μεταξύ αυτών, αδέρφια που έχασαν τη ζωή τους κατά την απομάκρυνση αμάχων, μεταφορά τραυματιών ή προσφέροντας υπηρεσίες στους αδύναμους και αβοήθητους.

Η εκκλησία όμως στέκεται. Μεταφέρει αμάχους στα σύνορα, βοηθά τραυματίες και προσφέρει κάθε είδους στήριξη, υλική και πνευματική, σε ανθρώπους που την χρειάζονται, είναι πολλοί και συνεχώς αυξάνονται, αλλά και σε στρατιώτες που υπηρετούν στα πεδία των μαχών ή στην οχύρωση των πόλεών τους. Στα αυτιά μας φτάνουν πολλές τραγικές ιστορίες πόνου και θλίψις. Αλλά επίσης θαυμαστές ιστορίες αγάπης, ελέους και επέμβασης του Κυρίου. Ο Κύριος είναι ζωντανός και μέσα στις φλόγες του πολέμου. Παράλληλα, η κινητοποίηση σε όλη την Ευρώπη και εδώ στο Βέλγιο, χριστιανών και μη είναι τεράστια.

Άνθρωποι ανοίγουν τα σπίτια τους σε πρόσφυγες, προσφέρουν και υπηρετούν με κάθε μέσο αυτούς που κυνηγημένοι από τις φλόγες των μαχών και τις ομοβροντίες των πυραύλων και ταγκς αναζητούν καταφύγιο στις ευρωπαϊκές χώρες.

Αυτές τις στιγμές, σας καλώ σε προσευχή για την εκκλησία του Κυρίου και τα αδέρφια μας στην Ουκρανία, για προστασία, δύναμη, θάρρος και πνευματική διάκριση, ώστε ο Κύριος να συνεχίζει να χρησιμοποιεί τα παιδιά του για τη δόξα του Ονόματός του και για τη διάδοση της Βασιλείας του. Αλλά και για τα αδέρφια μας στη Ρωσία, τα οποία παρά τις απαγορεύσεις και τον κίνδυνο φυλάκισης, παίρνουν θέση και αρνούνται να συμβιβαστούν με τις επιλογές της πολιτικής ηγεσίας της χώρας τους. Ας προσευχόμαστε για ειρήνη, αλλά και σοφία για τους κυβερνώντες σε όλο τον κόσμο, καθώς η σύνεση εκλείπει. Προσευχηθείτε, επίσης, ο Κύριος να ανοίξει δρόμους υπηρεσίας και στήριξης όπου και όπως ο καθένας κληθεί και μπορέσει. Η εκκλησία στην Ουκρανία έχει άμεση ανάγκη για πρακτική συμπαράσταση. Το ίδιο και τα εκατομμύρια των προσφύγων που φτάνουν στις ευρωπαϊκές χώρες.

Η μάχη δεν είναι μόνον πολιτική, γεωστρατηγική ή οικονομική. Είναι πρωτίστως και κυρίως πνευματική.

Σας ευχαριστώ για την υπομονή σας, διαβάζοντας το όχι και τόσο σύντομο μήνυμά μου, την αγάπη και την κατανόησή σας.

Με αδελφική αγάπη,

Αλέξανδρος Κατσάνης